

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/25266 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, van 14 maart 2007 in het
geding tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 4 december 2003 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 25 april 2006 heeft de minister het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 14 maart 2007, verzonden op 16 maart 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 13 april 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 27 april 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.A. Offers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. J.J. Schuurman, ambtenaar van Staat.

w.g. Offers
Lid van de enkelvoudige kamer

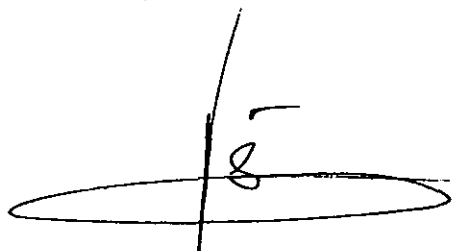
w.g. Schuurman
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 22 juni 2007

282-532.

Verzonden: **22 JUNI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'i' with a horizontal line through them, and a small 'e' to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

productie 1

Uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Vreemdelingenkamer

Nevenzittingsplaats Arnhem

Registratienummer: AWB 06/25266

Datum uitspraak: 14 maart 2007

Uitspraak

Ingevolge artikel 8:70 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) in samenhang met artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

inzake

geboren op :
v-nummer
van Joegoslavische nationaliteit,
eiser,
gemachtigde mr. A. Portier,

tegen

de Staatssecretaris van Justitie,
Immigratie- en Naturalisatiedienst,
verweerder.

Het procesverloop

Op 27 oktober 2003 heeft eiser een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking verblijf bij partner aangevraagd. Bij besluit van 4 december 2003 heeft verweerder de aanvraag van eiser afgewezen.

Daartegen heeft eiser op 23 december 2003 bezwaar gemaakt.

Bij besluit van 25 april 2006 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard.

Op 23 mei 2006 heeft eiser beroep ingesteld tegen dit besluit.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken overgelegd en, bij faxbericht van 25 januari 2007, een verweerschrift ingediend.

Registratienummer: AWB 06/25266

2

De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden ter zitting van 31 januari 2007. Eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door mr. L. Hansen, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst.

De beoordeling

1. Ingevolge artikel 8:1, eerste lid, gelezen in samenhang met artikel 8:69 van de Awb, dient de rechtbank het bestreden besluit — de motivering waarop dit besluit berust daaronder begrepen — te toetsen aan de hand van de tegen dat besluit aangevoerde beroepsgronden.

2. Verweerder heeft de aanvraag van eiser om een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd met als doel "verblijf bij partner" afgewezen, omdat eiser niet beschikt over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (hierna: mvv) en voorts niet is gebleken dat hij behoort tot één van de categorieën, genoemd in artikel 17, eerste lid, a tot en met f, van de Vw 2000 dan wel in artikel 3.71, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: Vb 2000), die voor vrijstelling van het mvv-vereiste in aanmerking komen. De door eiser aangevoerde gronden leiden naar de mening van verweerder niet tot het oordeel dat het tegenwerpen van het mvv-vereiste zou leiden tot onbillijkheid van overwegende aard. Bovendien is er geen sprake van drie jaar relevant tijdsverloop in de asielprocedure zodat aan eiser terecht het mvv-vereiste is tegengeworpen. Tenslotte is verweerder van oordeel dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

3. Hiermee kan eiser zich niet verenigen en daartoe wordt het volgende, kort samengevat, aangevoerd. Naar de mening van eiser heeft verweerder hem ten onrechte niet vrijgesteld van het mvv-vereiste omdat niet binnen drie jaar onherroepelijk op zijn asielaanvraag is beslist. Ook is het niet vrijstellen van het mvv-vereiste een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven als bedoeld in artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Verder is naar voren gebracht dat eiser door verweerders toedoen niet over zijn paspoort kan beschikken, zodat hij niet naar Kosovo kan reizen. Het onder deze omstandigheden vasthouden aan het mvv-vereiste leidt naar de mening van eiser tot onbillijkheid van overwegende aard.

4. De rechtbank overweegt als volgt.

5. Allereerst stelt de rechtbank vast dat het door verweerder bij faxbericht van 25 januari 2007 ingediende verweerschrift is ingebracht met overschrijding van de in artikel 8:58, eerste lid, van de Awb vermelde termijn van tien dagen binnen welke termijn partijen voor de zitting stukken kunnen indienen. De rechtbank heeft echter geen aanleiding gezien om, zoals (aanvankelijk) ter zitting namens eiser was verzocht, het verweerschrift te weigeren als gedingstuk. De rechtbank heeft daarbij van belang geacht dat in het verweerschrift niet meer dan het reeds bekende standpunt van verweerder is neergelegd, en dat de gemachtigde uiteindelijk, na hierover nog met eiser overleg te hebben gehad, te kennen heeft gegeven geen bezwaar meer te hebben tegen het betrekken door de rechtbank van de inhoud van het verweerschrift bij haar oordeelsvorming.

6. Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000, gezien in samenhang met artikel 3.71, eerste lid, van het Vb 2000, kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd worden afgewezen, indien de vreemdeling

Registratienummer: AWB 06/25266

3

niet beschikt over een geldige mvv, die overeenkomt met het verblijfsdoel waarvoor de verblijfsvergunning is vereist. In artikel 17, eerste lid, van de Vw 2000 en artikel 3.71, tweede lid, van het Vb 2000 is een aantal categorieën vreemdelingen vrijgesteld van het beschikken over een geldige mvv.

Blijkens artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000 kan de Minister het eerste lid buiten toepassing laten, voor zover toepassing daarvan naar zijn oordeel zal leiden tot onbillijkheid van overwegende aard. Deze bepaling wordt ook wel aangeduid als de hardheidsclausule. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van deze bepaling (Kamerstukken II 1999-2000, 26732, nr. 7, p. 108-109) blijkt dat de in deze bepaling neergelegde bevoegdheid beperkt van omvang is. Gevallen waaromtrent is voorzien dat het mvv-vereiste niet zal kunnen worden tegengeworpen, zijn bij artikel 17, eerste lid, van de Vw 2000 van dat vereiste uitgesloten, zodat toepassing van de hardheidsclausule beperkt kan blijven tot zeer uitzonderlijke gevallen die door de regelgever niet zijn voorzien.

6.1 In de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: Vc 2000) heeft verweerder beleidsregels over de toepassing van deze wettelijke bepalingen vastgesteld. In B1/2.2.1 Vc 2000 heeft verweerder neergelegd dat het de bedoeling is dat van de bevoegdheid om tot toepassing van de hardheidsclausule over te gaan alleen gebruik wordt gemaakt in zeer bijzondere gevallen.

7 De rechtbank stelt vast dat niet in geschil is dat eiser niet in het bezit is van een geldige mvv en dat hij niet onder één van de vrijstellingscategorieën valt. Ter beoordeling ligt allereerst de vraag voor of verweerder in redelijkheid het standpunt heeft kunnen innemen dat er geen reden is voor toepassing van de hardheidsclausule.

7.1 De rechtbank stelt voorop dat de wetgever heeft beoogd dat verweerder alleen in zeer bijzondere, individuele gevallen kan afzien van het volharden in de eis van het in bezit zijn van een geldige mvv. Gelet op de discretionaire bevoegdheid van verweerder om de bovengenoemde hardheidsclausule toe te passen dient de rechtbank zich terughoudend op te stellen bij de toetsing aan artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000.

7.2 De rechtbank is van oordeel dat verweerder, gelet op hetgeen namens eiser in dit verband is aangevoerd, in redelijkheid geen grond voor toepassing van de hardheidsclausule aanwezig heeft hoeven achten.

Eiser heeft in dit verband, samengevat, aangevoerd dat door toedoen van verweerder eisers paspoort en militair boekje in het ongerede zijn geraakt, waardoor eiser niet (meer) in het bezit is van (reis)documenten. Onder deze omstandigheden is het onredelijk van verweerder om van eiser te verlangen naar de Federale Republiek Joegoslavië terug te keren, aldus eiser. Verweerder heeft dienaangaande gesteld dat, hoewel de gang van zaken rond eisers paspoort wordt betreurd, niet is gebleken van bijzondere omstandigheden op grond waarvan van eiser niet kan worden gevergd af te reizen naar zijn land van herkomst.

7.3 De rechtbank kan eiser niet volgen in het standpunt dat eiser dient te worden vrijgesteld van het mvv-vereiste, omdat door verweerders toedoen eisers paspoort en militair boekje - die verweerder in januari 2007 (alsnog) aan eiser heeft kunnen retourneren, zo is ter zitting desgevraagd door eisers gemachtigde medegedeeld - gedurende geruime tijd in het ongerede waren geraakt. De rechtbank acht hierbij van belang dat eiser het standpunt dat hij, ondanks het feit dat hij contact heeft met zijn familie in Kosovo, geen (reis)documenten zou kunnen krijgen, verder niet heeft onderbouwd. In dit verband heeft de rechtbank voorts van belang geacht dat verweerder onder verwijzing naar het Algemeen Ambtsbericht inzake Kosovo van het Ministerie van Buitenlandse Zaken uit 2005, heeft toegelicht dat eiser bij verweerder een EU-document

Registratienummer: AWB 06/25266

4

kan aanvragen waarmee hij naar Kosovo kan afreizen, alwaar hij vervolgens een UNMIK-paspoort kan aanvragen.

Gelet op het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het voor eiser feitelijk mogelijk is terug te keren.

8. Voorts heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank terecht overwogen dat geen sprake is van voor het zogeheten driejarenbeleid relevant tijdsverloop van drie jaar.

8.1 Eiser heeft op 22 september 1998 een aanvraag om toelating als vluchteling ingediend. Bij besluit van 13 juli 2000 is die aanvraag afgewezen. Vervolgens is het door eiser ingediende bezwaarschrift bij besluit van 4 september 2001, dat is bekendgemaakt op dezelfde datum, ongegrond verklaard. Daarbij is eiser te kennen gegeven dat hij de behandeling van het beroepschrift niet in Nederland mocht afwachten. Bij uitspraak van 9 mei 2003 is door deze rechtbank, zittingsplaats Zwolle, het beroep tegen dat besluit ongegrond verklaard. Bij uitspraak van eveneens 9 mei 2003 heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank het verzoek van eiser om een voorlopige voorziening te treffen niet-ontvankelijk verklaard.

8.2 Eiser heeft zich op het standpunt gesteld dat verweerder bij het bestreden besluit ten onrechte het standpunt heeft ingenomen dat met de bekendmaking van de beslissing op bezwaar van 4 september 2001 het rechtmatig verblijf van eiser is geëindigd, zodat het tijdsverloop nadien niet kan worden aangemerkt als relevant tijdsverloop in de zin van het driejarenbeleid.

8.3 In paragraaf C2/9 van de Vc 2000 is uiteengezet op welke wijze verweerder gebruik pleegt te maken van de hem bij artikel 3.4, eerste lid, aanhef en onder x, van het Vb 2000 zoals die bepaling ten tijde van belang luidde, verleende bevoegdheid om een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder een beperking, verband houdende met het feit dat na drie jaren niet onherroepelijk is beslist op een asielaanvraag, te verlenen. Volgens deze paragraaf moet, voor zover thans van belang, eiser om voor vergunningverlening in aanmerking te kunnen komen, na ontvangst van een asielaanvraag gedurende een periode van drie jaar rechtmatig verblijf hebben gehad op grond van artikel 8, onder f, g of h, van de Vw 2000.

8.4 Ingevolge artikel 82, eerste lid, van de Vw 2000, voor zover thans van belang, wordt de werking van het besluit omtrent een verblijfsvergunning asiel opgeschort totdat op het beroep is beslist. Ingevolge artikel 119, eerste lid, van de Vw 2000, blijft ten aanzien van de mogelijkheid om beroep in te stellen tegen een besluit op grond van de Vreemdelingenwet dat is bekendgemaakt voor het tijdstip van inwerkingtreding van deze wet, het recht zoals het gold voor dat tijdstip van toepassing.

Ingevolge artikel 119, tweede lid, is artikel 82 niet van toepassing op een beroep tegen:

- a. een besluit als bedoeld in het eerste lid, of
- b. een op bezwaar genomen beslissing.

8.5 Nu artikel 119, tweede lid, aanhef en onder b, Vw 2000 bepaalt dat artikel 82 Vw niet van toepassing is op een beroep tegen een beslissing op bezwaar, en aangezien evenmin sprake is van een rechterlijke beslissing op grond waarvan uitzetting van eiser achterwege diende te blijven, bestaat geen grond voor het oordeel dat verweerder zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat met de bekendmaking van de beslissing op bezwaar van 4 september 2001 het rechtmatig verblijf van eiser is geëindigd.

9. Eiser heeft tevens een beroep gedaan op artikel 8 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM).

Registratienummer: AWB 06/25266

5

Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling), onder meer neergelegd in de uitspraak van 28 september 2004 (JV 2004.432), dient de vraag of artikel 8 van het EVRM zou moeten leiden tot toelating te worden beoordeeld in de mvv-procedure zelf en niet in het kader van de vraag of het mvv-vereiste aan eiser mag worden tegengeworpen. Daarbij is van belang dat het handhaven van het mvv-vereiste in beginsel geen permanente verbreking van de gezinsrelatie tot gevolg heeft. In het licht van deze jurisprudentie bestaat voor een beoordeling of artikel 8 van het EVRM tot toelating dient te leiden in de onderhavige procedure geen ruimte.

10. Gelet op het voorgaande heeft verweerder het mvv-vereiste in redelijkheid aan eiser kunnen tegenwerpen.

11. Derhalve is het beroep ongegrond.
Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

De beslissing

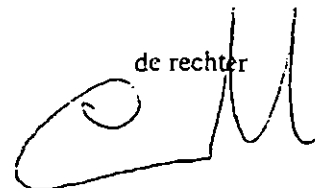
De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. A.M. Overbeek en in het openbaar uitgesproken op 14 maart 2007 in tegenwoordigheid van mr. S.B.M. Vreeswijk als griffier.

de griffier

de rechter

VERZONDEN OP

16 MRT 2007

Voor fotokopie conform
De griffier van de
Rechtbank te 's-Gravenhage
Nevenzittingsplaats Arnhem

Rechtsmiddel:

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de verzending van een afschrift hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing. Een afschrift van de uitspraak dient overgelegd te worden. Meer informatie treft u aan op de website van de Raad van State (www.raadvanstate.nl).

advokatenkollektiefsloetstraat

hendry de boer
 liane van etten
 assta huber
 cheryl lucassen
 astrid portier
 jan hein van rijswijk
 mieke van willigen
 advokaten en prok
 trees derksen
 jose peeze blakhorst
 luano pamice
 anne-marie witteveen
 administratie

RAAD VAN STATE	
2251	INGEKOMEN
B	13 APR 2007
ZAAKNR. 2007-2637	
AAN:	VI
BEHANDELD: DD:	PAR:

Afdeling Bestuursrechtspraak
 Raad van State
 Hoger beroep vreemdelingenzaken
 Postbus 16113
 2500 BC 's-Gravenhage
 tevens per fax: 070 - 365 1380

Arnhem: 13 april 2007

APPÊLSCHRIFT

Betreft: hoger beroep inzake Awb 06/25266

Inzake: de heer
 Geboren op:
 Nationaliteit: Joegoslavische
 v-nummer:

Geeft te kennen:

De heer , geboren op , zonder vaste woon- of verblijfplaats, ten deze woonplaats kiezend te 6821 CP Arnhem aan de Sloetstraat 69, bij het kantoor van mr A. Portier, zijnde het Advokatenkollektief Sloetstraat, en die uitdrukkelijk door appellant is gemachtigd en als zijn gemachtigde zal optreden met het recht van vervanging; dat appellant hierbij hoger beroep instelt tegen het in kopie bijgesloten afschrift van de Arrondissementsrechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, (productie 1), gedateerd 14 maart 2007 en waarvan een afschrift werd verzonden op 16 maart 2007, waarbij Het beroep ongegrond wordt verklaard.

Ondergetekende, mevrouw mr A. Portier, is bepaaldelijk gevolmachtigd tot het instellen van dit hoger beroep.

Het appelschrift berust op de hieronder weergegeven grieven.

Grief 1:

Onder punt 5 van de uitspraak stelt de rechtbank dat:

Geen aanleiding werd gezien om het verweerschrift te weigeren als gedingstuk. De rechtbank heeft daarbij van belang geacht .. dat de gemachtigde uiteindelijk, nu hierover nog met eiser overleg te hebben gehad, te kennen heeft gegeven geen bezwaar meer te hebben tegen het betrekken door de rechtbank van de inhoud van het verweerschrift bij haar oordeelsvorming.

Appellant kan zich hiermee niet verenigen, omdat zulks ook een onjuiste weergave van de gang van zaken ter zitting is geweest. Gemachtigde werd namelijk met appellant de gang opgestuurd mer de opdracht het verweerschrift te bespreken. Gemachtigde heeft nimmer gesteld geen bezwaar meer te maken tegen het betrekken van het verweerschrift bij de oordeelsvorming.

Gemachtigde heeft haar standpunt gehandhaafd en appellant benadrukt nogmaals dat verweerder, namelijk de IND te Den Bosch in een zeer groot aantal beroepszaken de termijn van artikel 8:58, eerste lid, van de Awb overschrijdt.

Door de rechtbank had geoordeeld dienen te worden dat het verweerschrift buiten beschouwing zou worden gelaten, net zoals de rechtbank eerder deed in een uitspraak d.d. 7 maart 2006 (zie productie 2 onder punt 6).

Grief 2:

Onder punt 7.3 van de uitspraak oordeelt de rechtbank ten onrechte dat:

De rechtbank eiser niet kan volgen in het standpunt dat eiser dient te worden vrijgesteld van het mrv-vereiste, omdat door verweerders toedoen eisers paspoort en militair boekje gedurende geruime tijd in het ongereede waren geraakt. De rechtbank acht hierbij van belang dat eiser het standpunt dat hij, ondanks het feit dat hij contact heeft met zijn familie in Kosovo, geen (reis)documenten zou kunnen krijgen, verder niet heeft onderbouwd. In dit verband heeft de rechtbank voorts van belanggeacht dat verweerder onder verwijzing naar het Algemeen Ambtsbericht inzake Kosovo van het Ministerie van Buitenlandse Zaken uit 2005, heeft toegelicht dat eiser bij verweerder een EU-document kan aanvragen waarmee hij naar Kosovo kan afreizen, alwaar hij vervolgens een UNMIK-paspoort kan aanvragen. Gelet op het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich in

redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het voor eiser feitelijk mogelijk is terug te keren.

Appellant kan zich met dit oordeel niet verenigen, omdat de rechtbank volledig voorbijgaat aan twee essentiële punten.

Appellant begrijpt niet hoe de rechtbank kan stellen dat hij, gelet op het feit dat hij contact heeft met zijn familie, (reis)documenten zou moeten kunnen verkrijgen, althans appellant zou niet verder onderbouwd hebben dat hij geen (reis)documenten kon verkrijgen.

Maar de familie van appellant in Kosovo heeft geen documenten van hem en zij kunnen hem ook geen documenten verschaffen. Ten tijde van de beschikking d.d. 25 april 2006 was er de Unie van Servië en Montenegro en de autoriteiten zaten in Belgrado. Appellant heeft meerdere verzoeken gedaan aan de Servische autoriteiten in Belgrado om een paspoort te verkrijgen, waarop niet positief werd gereageerd. Indien verweerder het voormalige Joegoslavische paspoort van appellant niet in beslag zou hebben genomen, dan had appellant een beroep kunnen doen op het volkenrechtelijke beginsel dat een staat zijn eigen onderdanen terug dient te nemen of tot hun grondgebied toegang te verlenen.

Verweerder maakte aldus de feitelijke terugkeer naar Kosovo onmogelijk en wierp vervolgens aan appellant teggen dat hij niet in het bezit was van een mvv.

Appellant heeft via zijn familie in Kosovo contact gehad met UNMIK en die stelden dat appellant toch op enige wijze zou moeten aantonen afkomstig te zijn uit Kosovo en niet bijvoorbeeld uit Albanië, want anders zou hij hoogstwaarschijnlijk en geen EU-document, maar zeker geen UNMIK-paspoort verkrijgen.

Verweerder heeft veel te laat verwezen naar het Algemeen Ambtsbericht inzake Kosovo van het Ministerie van Buitenlandse zaken uit 2005, en toegelicht dat eiser bij verweerder een EU-document zou kunnen aanvragen waarmee hij naar Kosovo zou kunnen afreizen, alwaar hij vervolgens een UNMIK-paspoort zou kunnen aanvragen.

De op de hoorzitting gedane toezegging om die procedure nader uit te leggen, werd niet gestand gedaan. Bovendien wordt gesteld dat een dergelijk EU-document bij verweerder zou kunnen

worden aangevraagd, zodat niet valt in te zien waarom verweerder dat EU-document dan niet gelijk zou hebben verstrekt, zodat dan gelijk duidelijk zou zijn of dit inderdaad een reële mogelijkheid zou zijn geweest. Want appellant heeft vanwege het uitblijven van die beloofde uitleg zelf via zijn broer contact opgenomen met UNMIK en vandaar kwam de informatie dat het noodzakelijk was om de identiteit van appellant aan te kunnen tonen.

Nu verweerder zelf dat onmogelijk had gemaakt door pas in januari 2007 de documenten van appellant terug te geven, kon verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt stellen dat het voor eiser feitelijk mogelijk was terug te keren.

De rechtbank diende dan ook te oordelen dat verweerder niet voldoende had gemotiveerd het mvv-vereiste tegen te mogen werpen, nu verweerder zelf feitelijke terugkeer onmogelijk maakte door de documenten van appellant niet te retourneren en geen acht te slaan op de vergeefse pogingen van appellant om van de Servische ambassade reisdocumenten te verkrijgen.

Conclusie: gelet op de voorgaande grieven had de rechtbank onder punten 10 en 11 van de uitspraak dienen te oordelen dat verweerder het mvv-vereiste in redelijkheid niet aan appellant kon tegenwerpen en het beroep gegrond verklaard moest worden vanwege de onvoldoende motivering van de beschikking en de onzorgvuldige voorbereiding daarvan, alsmede diende het verweerschrift vanwege de termijnoverschrijding buiten beschouwing gelaten te worden..

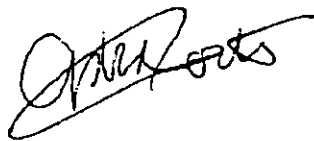
PETITUM:

Redenen waarom appellant u verzoekt om de bestreden uitspraak van de rechtbank te Arnhem van 14 maart 2007 te vernietigen.

Hoogachtend,

Mr A. Portier

Advocaat.

Bijlagen: uitspraak rechtbank Arnhem d.d. 14 maart 2007
en rechtbank Arnhem d.d. 7 maart 2006